Lietas Nr. A420549111
Lietas arhīva Nr. AA43-0375-14/10

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 22.aprīlī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnese referente M.Osmane,

tiesneses S.Gintere un V.Zommere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. B/ pieteikumu par Daugavgrīvas cietuma administrācijas faktisko rīcību, personiskā un morālā kaitējuma Ls 1500 atlīdzinājumu, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 20.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 13.aprīlī pieteicējs /pers. B/ vērsās Ieslodzījuma vietu pārvaldē (turpmāk arī – Pārvalde vai atbildētāja), kurā lūdza atlīdzināt viņam nodarīto kaitējumu Ls 1500, kas radies sakarā ar pieteicēja piekaušanu un nodarītajiem miesas bojājumiem pārmeklēšanas laikā Daugavgrīvas cietumā 2011.gada 11.aprīlī.

Ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2011.gada 19.maija lēmumu Nr.1/10-K/1841 (turpmāk – Lēmums) atteikts izdot administratīvo aktu par zaudējuma atlīdzinājumu. Lēmumā norādīts, ka pārbaudes laikā netika konstatēts, ka Daugavgrīvas cietuma amatpersonas būtu veikušas prettiesiskas darbības pret pieteicēju, līdz ar to nav tiesiska pamata izmaksāt kaitējuma atlīdzinājumu.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts /pers. B/ pieteikums par Lēmuma atcelšanu un personiskā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu. Pieteikumā norādīts, ka 2011.gada 11.aprīlī, izvedot uz mācībām, laika posmā no plkst.13.00 līdz 14.00 pieteicēju piekāva cietuma administrācijas darbinieki, ka Pārvalde melo par to, ka pret pieteicēju tika pielietoti speciālie līdzekļi, lai novērstu agresīvo uzvedību, kā arī cietuma Medicīnas daļas darbinieki nefiksēja pieteicējam nodarītos miesas bojājumus. Pieteikumā lūgts piedzīt personisko un morālo kaitējumu Ls 1500.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2012.gada 20.februāra spriedumu pieteikumu noraidīja.

Spriedums pamatots šādi.

[3.1] Pieteicējs vērsās Pārvaldē, lai panāktu sev labvēlīga administratīvā akta izdošanu, proti, lai tiktu atlīdzināts personiskais un morālais kaitējums, kas nodarīts ar Daugavgrīvas cietuma administrācijas faktisko rīcību, kas izpaudusies kā pieteicēja piekaušana.

Atbildētāja ar Lēmumu, atzīstot Daugavgrīvas cietuma administrācijas faktisko rīcību – pielietojot pret pieteicēju speciālo cīņas paņēmienu, par tiesisku un normatīvo aktu prasībām atbilstošu, atteica atlīdzināt pieteicējam kaitējumu.

Kā atzīts tiesu praksē, skatot pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai ir jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Ievērojot minēto, tiesai jāpārbauda vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[3.2] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 89.panta pirmo un otro daļu faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir

radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējs ir vērsies Pārvaldē ar sūdzību par to, ka Daugavgrīvas cietuma amatpersonas viņu ir piekāvušas, kas, pieteicējaprāt, ir prettiesiska rīcība, ar kuru pieteicējam ir nodarīts kaitējums Ls 1500. Līdz ar to tiesai jāvērtē, vai minētā Daugavgrīvas cietuma administrācijas rīcība atbilst normatīvajos aktos noteiktajam.

[3.3] No lietas materiāliem tiesa konstatē šādus apstākļus.

[3.3.1] 2011.gada 11.aprīlī sastādīts speciālo līdzekļu pielietošanas protokols Nr.7/D par to, ka uzraudzības daļas uzraugs kaprālis /pers. C/ pielietoja speciālos cīņas paņēmienus pret /pers. B/, pamatojoties uz Ieslodzījuma vietu pārvaldes likuma 23.panta pirmās daļas 5.punktu. Protokolā norādīts, ka /pers. B/ daļējas kratīšanas laikā uzvedās agresīvi, neadekvāti un nemitīgi vicināja rokas. Turpinot kratīšanu, notiesātais izrādīja fizisku pretošanos, cenšoties atgrūst /pers. C/ ar rokām. Lai pārtrauktu /pers. B/ pretlikumīgās darbības, tika pieņemts lēmums pielietot speciālos cīņas paņēmienus.

Ailē „ieslodzītā pretenzijas, iesniegumi, sūdzības" norādīts, ka pieteicējs no paskaidrojumiem atteicās, ko apstiprinājušas divas Daugavgrīvas cietuma amatpersonas ar saviem parakstiem.

[3.3.2] Uzraudzības daļas vecākais uzraugs virsleitnants /pers. D/ 2011.gada 11.aprīļa ziņojumā norāda, ka 2011.gada 11.aprīlī plkst.13.21, izvedot notiesāto /pers. B/ no kameras Nr./numurs/ uz skolu, /pers. B/ atteicās pakļauties daļējai pārmeklēšanai, kā arī daļējas pārmeklēšanas laikā fiziski pretojās cietuma darbiniekiem, atgrūžot uzraugu /pers. C/ ar rokām no sevis. Lai pārtrauktu notiesātā pretlikumīgās darbības, pret viņu tika pielietoti speciālie cīņas paņēmieni.

[3.3.3] Uzraudzības daļas uzraugs /pers. C/ 2011.gada 3.augusta ziņojumā norāda, ka pret pieteicēju tika pielietoti tikai speciālie cīņas paņēmieni, proti, pieteicējam tika aizlikta roka aiz muguras. Nekādi citi speciālie līdzekļi pret pieteicēju netika pielietoti. Pieteicēju neviens nesita.

[3.3.4] 2011.gada 11.aprīlī plkst.13.30 pieteicēju apskatīja Daugavgrīvas cietuma ārsts /pers. E/. Pēc apskates noteikta diagnoze – labās uzacs sista brūce 1,2 x 0,3 cm. Minēto apstākli apstiprina Daugavgrīvas cietuma Medicīnas daļas ārsta /pers. E/ 2011.gada 11.aprīļa ziņojumā un 2011.gada 11.aprīļa Speciālo līdzekļu pielietošanas protokolā Nr.7/D ailē „Medicīnas darbinieka atzīme par ieslodzītā apskati" norādītais.

[3.3.5] Ar Daugavgrīvas cietuma priekšnieka 2011.gada 20.aprīļa lēmumu par soda piemērošanu notiesātajam /pers. B/ par cietuma administrācijas likumīgo prasību pakļauties daļējai pārmeklēšanai neizpildīšanu, kā arī par daļējās pārmeklēšanas laikā izrādīto fizisko pretošanos 2011.gada 11.aprīlī, piemērots disciplinārsods – ievietošana soda izolatorā uz 15 diennaktīm. No paskaidrojumu sniegšanas pieteicējs ir atteicies.

[3.4] Kā izriet no Latvijas Sodu izpildes kodeksa 9.panta, personām, kuras izcieš sodu, ir likumos noteiktie pienākumi un tiesības ar ierobežojumiem, ko likumi paredz notiesātajiem, kā arī ar tādiem ierobežojumiem, kas izriet no tiesas sprieduma un režīma, kādu attiecīgā soda veida izciešanai nosaka šis kodekss.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2006.gada 30.maija noteikumu Nr.423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kārtības noteikumi" 44.9.apakšpunktu notiesātajiem ir pienākums izpildīt brīvības atņemšanas iestādes darbinieku likumīgās prasības.

Saskaņā ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes likuma 23.panta pirmās daļas 5.punktu amatpersonai ieslodzījuma vietā ir tiesības lietot fizisku spēku, speciālos cīņas paņēmienus un speciālos līdzekļus – roku dzelžus, nomierināšanas kreklus, stekus, elektrošoka ierīces, dienesta suņus, asaras izraisošas vielas, ierīces likumpārkāpēju ieņemto telpu atvēršanai, šķēršļu sagraušanai, lai aizturētu personu, kas nepakļaujas vai pretojas viņam, var bēgt vai nodarīt kaitējumu sev un citām personām (ja ir pamats tā uzskatīt).

[3.5] Kā konstatējams no lietas materiāliem, 2011.gada 11.aprīlī plkst.13.20 Daugavgrīvas cietumā Daugavpils nodaļā Uzraudzības daļas uzraugs /pers. C/ kopā ar uzraugu /pers. G/ un vecāko uzraugu /pers. D/ veica pieteicēja izvešanu uz mācībām no kameras Nr./numurs/. Pieteicēja izvešanas laikā tika konstatēts, ka viņa kreisajā rokā atrodas rožu kronis. /pers. C/ pieprasīja pieteicējam atstāt rožu kroni kamerā, ko pieteicējs kategoriski atteicās izdarīt un ielika rožu kroni savā kabatā. Tad /pers. C/ pieprasīja pieteicējam nostāties pie sienas, lai veiktu daļēju pārmeklēšanu, taču pieteicējs sāka lamāties, uzvesties agresīvi, fiziski pretoties, atgrūžot /pers. C/ ar rokām no sevis, un kategoriski atteicās no daļējās pārmeklēšanas. /pers. C/ pret pieteicēju pielietoja speciālo cīņas paņēmienu – aizlika pieteicēja roku aiz muguras. Pieteicējs sāka pretoties, izdarīja strauju kustību un atsitās ar galvu pret kameras durvīm, pēc kā pieteicējam sāka asiņot labā uzacs un viņa daļējā pārmeklēšana tika izbeigta. /pers. C/ aizveda pieteicēju uz Daugavgrīvas cietuma Medicīnisko daļu, lai veiktu pirmo palīdzību.

Par daļējās pārmeklēšanas laikā pret pieteicēju pielietoto cīņas paņēmienu 2011.gada 11.aprīlī tika noformēts Speciālo līdzekļu pielietošanas protokols Nr.7/D, un 2011.gada 11.aprīlī plkst.13.30 pieteicēju apskatīja Daugavgrīvas cietuma ārsts /pers. E/, kurš pieteicējam konstatēja labās uzacs sistu brūci 1,2 x 0,3 cm.

[3.6] Izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, uzklausot administratīvā procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, tiesa izskatāmajā gadījumā lielāku ticamību piešķir Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegtajai informācijai šādu apsvērumu dēļ.

[3.6.1] Pieteicējs ir atteicies no paskaidrojumu sniegšanas Speciālo līdzekļu pielietošanas protokolā Nr.7/D, kā arī par minēto protokolu ar sūdzību Pārvaldē nav vērsies. Izskatāmajā gadījumā pieteicēja tiesas sēdē norādīto, ka viņš nav bijis informēts par šāda protokola esamību un pieteikumā norādīto, ka minētais protokols ir falsificēts, tiesa vērtē kritiski, jo tas neapstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem.

[3.6.2] Pieteicējs nav apstrīdējis un pārsūdzējis 2011.gada 20.aprīļa lēmumu par soda piemērošanu notiesātajam par ievietošanu soda izolatorā uz 15 diennaktīm, kas piemērots par cietuma administrācijas likumīgo prasību neizpildīšanu 2011.gada 11.aprīlī,

nepakļaujoties daļējai pārmeklēšanai. No paskaidrojumu sniegšanas par sastādīto ziņojumu par disciplīnas pārkāpumu pieteicējs ir atteicies. Tiesas sēdē pieteicējs norādīja, ka no paskaidrojumu sniegšanas atteicās, jo minētajam pārkāpumam nepiekrita. Šāds pieteicēja paskaidrojums ir apšaubāms, jo, ja persona nepiekrīt pārkāpuma izdarīšanai, tad dabīga reakcija būtu vēlme sniegt iebildumus un paskaidrojumus uzreiz. Vēlāk sniegtie paskaidrojumi un argumenti ir vērtējami kritiskāk, jo tad pārkāpumu izdarījušajai personai ir bijis laiks apdomāt savus argumentus, kas noliegtu pārkāpuma izdarīšanu.

[3.6.3] Ievērojot apstākli, ka pieteicējs iepriekš (līdz 2011.gada 20.aprīļa lēmuma pieņemšanai) ir disciplināri sodīts 76 reizes, ir apšaubāms apstāklis, ka izskatāmajā gadījumā cietuma amatpersonas pieteicēju nepamatoti aprunā.

[3.6.4] Tiesa kritiski vērtē pieteicēja tiesas sēdē pausto viedokli, ka cietuma medicīnas daļas ārsts nav fiksējis miesas bojājumus, jo nevēlas iestāties pret cietuma administrāciju. Kā konstatējams no lietas materiāliem, cietuma ārsts ir fiksējis pieteicējam labās uzacs sistu brūci, līdz ar to nav saprotams, kāpēc būtu iemesls nefiksēt citus miesas bojājumus, ja tādi būtu bijuši.

[3.7] Ievērojot šajā spriedumā norādīto, tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem materiāliem ir pierādīts, ka 2011.gada 11.aprīlī pret pieteicēju tika piemērots speciālais cīņas paņēmiens, ka labās uzacs sista brūce tika iegūta nepakļaujoties cietuma administrācijas likumīgajām prasībām, savukārt pieteicēja iebildumi par pretējo nav pamatoti, jo tie neapstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem. Tādējādi Daugavgrīvas cietuma administrācijas faktisko rīcību tiesa atzīst par tiesisku un pamatotu, bet pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu.

[3.8] Saskaņā ar APL 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Atbilstoši Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pantam šā likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un APL noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā tiesa nekonstatē Daugavgrīvas cietuma administrācijas veiktu prettiesisku faktisko rīcību attiecībā pret pieteicēju, tiesa secina, ka pieteicēja prasījums par kaitējuma atlīdzinājumu nav pamatots un noraidāms, jo atlīdzinājuma prasījums nevar tikt apmierināts uz pieteicēja vienpusēja apgalvojuma pamata.

[3.9] Atbilstoši APL 124.panta pirmajai daļai par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu Ls 20 apmērā. Savukārt APL 126.panta trešā daļa noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā (..).

Ar tiesnese s 2011.gada 12.jūlija lēmumu pieteicējs atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā. Ievērojot, ka pieteikums tiek noraidīts, pieteicējam ir uzliekams pienākums atmaksāt valsts nodevu Ls 20.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 20.februāra spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka no lietā esošajiem materiāliem ir acīmredzams, ka pieteicēju ir piekāvuši Daugavgrīvas cietuma darbinieki, ko apstiprina ārsta diagnoze – labās uzacs trauma. Daugavgrīvas cietuma administrācija, melojot un apmelojot, lai izvairītos no atbildības, nepamatoti sodīja pieteicēju ar 15 diennaktīm soda izolatorā par pieteicējam nezināmo pretošanos un agresīvo uzvedību, jau iepriekš zinot, ka tās nelikumīgo rīcību piesegs Pārvalde un tiesa.

[5] Saskaņā ar APL304.panta pirmo daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[7] Konkrētajā gadījumā pieteicējs norāda uz viņa piekaušanu no cietuma darbinieku puses daļējas pārmeklēšanas laikā 2011.gada 11.aprīlī.

Pieteicējs paskaidro, ka cietuma uzraugs sitis viņu ar galvu pret sienu, pēc kā nogāzts uz grīdas, spārdīts ar kājām un sists ar rokām.

Savukārt no Pārvaldes iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka, izvedot pieteicēju uz skolu, gaitenī tika uzsākta viņa daļēja pārmeklēšana, jo pieteicējs nepakļāvās cietuma uzrauga prasībai atstāt rožu kroni kamerā un ielika to kabatā. Tā kā pieteicējs sāka lamāties, uzvesties agresīvi, fiziski pretoties, atgrūžot uzraugu un atsakoties no daļējas pārmeklēšanas, pret pieteicēju tika pielietots speciālais cīņas paņēmiens – tika aizlikta roka aiz muguras. Pieteicējs pretojoties izdarīja strauju kustību un atsitās ar galvu pret kameras durvīm, kā rezultātā guva sistu brūci (1,2 x 0,3 cm) labās uzacs apvidū. Pārmeklēšana tika izbeigta un pieteicējs nogādāts medicīnas daļā.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus to kopumā, pirmās instances tiesa nav konstatējusi Daugavgrīvas cietuma darbinieku prettiesisku

rīcību, tiesa atzinusi par pierādītu, ka 2011.gada 11.aprīlī pret pieteicēju tika piemērots speciālais cīņas paņēmiens, ka labās uzacs sista brūce tika iegūta, nepakļaujoties cietuma administrācijas likumīgajām prasībām. Savukārt pieteicēja iebildumus par pretējo tiesa atzinusi par nepamatotiem.

Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai (*tās atreferējumu sk. šā sprieduma 4.punktā*), atzīstot to par pareizu un pilnībā pietiekamu. Saskaņā ar minēto normu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Ievērojot iepriekš minēto, apgabaltiesa nonāk pie tāda paša secinājuma kā pirmās instances tiesa, ka nav konstatējama Daugavgrīvas cietuma administrācijas prettiesiska faktiskā rīcība, līdz ar to arī atlīdzinājuma prasījums ir noraidāms.

[8] No apelācijas sūdzības argumentiem izriet, ka pieteicējs nepiekrīt pirmās instances tiesas veiktajam faktisko apstākļu un pierādījumu novērtējumam, jo, pretēji pirmās instances tiesas konstatētajam, uzskata, ka viņu ir piekāvuši cietuma darbinieki.

Pienākums izpildīt brīvības atņemšanas iestādes darbinieku likumīgās prasības ir svarīgs nosacījums konkrētās iestādes iekšējās kārtības un drošības nodrošināšanai. Ieslodzījuma vietas darbinieki ir tie, kuru ikdienas pakļautībā ir ieslodzījumā esoša persona un kuru rīkojumi ieslodzītajam ir jāizpilda. Ieslodzījums neizbēgami ir saistīts ar pakļautības attiecībām. Tomēr pakļautības attiecības nenozīmē patvaļīgu rīcību no ieslodzījuma vietas darbinieku puses. Tās ir stingri reglamentētas ar ārējiem un iekšējiem normatīvajiem aktiem un šajās attiecībās jāievēro cietsirdīgas un pazemojošas attieksmes aizliegums. Personai noteiktais kriminālsods ir tās ievietošana ieslodzījuma vietā uz noteiktu laiku un noteiktā režīmā, bet ne tās pazemošana soda izciešanas laikā. Lai kādu iemeslu dēļ persona atrastos ieslodzījumā, Latvijas Republikas Satversmes 95.pants un Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 3.pants prasa, ka apstākļiem jābūt tādiem, kas neizbēgami izriet no ieslodzījuma fakta un kas atbilst cieņas pilnai attieksmei pret cilvēku. Ieslodzījuma apstākļi nedrīkst pārsniegt ar ieslodzījuma faktu neizbēgami saistīto ciešanu slieksni. Tas attiecas arī uz veidu, kādā pret personu izturas ieslodzījuma vietas personāls (*sk. Augstākās tiesas 2010.gada 6.maija sprieduma lietā Nr.SKA-160/2007 18.punktu, 2011.gada 18.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-161/2011 9.punktu, 2011.gada 20.maija sprieduma lietā Nr.SKA-195/2011 punktu*).

Konkrētajā lietā, pārbaudot un izvērtējot pierādījumus, pirmās instances tiesa ir piešķīrusi lielāku ticamību Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegtajai informācijai par incidenta apstākļiem. Tiesa ir argumentējusi, kāpēc pieteicēja paskaidrojumi ir vērtējami kritiski. Arī apgabaltiesa lietā nekonstatē apstākļus, kas norādītu uz iespējamu cietuma darbinieku prettiesisku rīcību attiecībā uz pieteicēju.

Pieteicējs sūdzībā Pārvaldei norādījis, ka „pretlikumīgām darbībām ir liecinieki, kuri uzturēs manu vārdu patiesību". Nevienu konkrētu personu, kas, pieteicējaprāt, varētu apstiprināt viņa paskaidrojumus, pieteicējs nav norādījis. Uz šādiem lieciniekiem pieteicējs nav norādījis ne pieteikumā tiesai, ne apelācijas sūdzībā, ne arī pirmās instances tiesas sēdē. Apgabaltiesa norāda, ka vispirms pašam pieteicējam ir jānorāda konkrētas, identificējamas personas, lai iestāde un tiesa tās varētu uzklausīt. Tā kā pieteicējs nav norādījis konkrētus ieslodzītos (notikušā aculieciniekus), nav pamatots pieteicēja apelācijas sūdzības arguments, ka viņa sūdzības pārbaudes gaitā Pārvaldei vajadzēja aptaujāt ieslodzītos, kas atradās 206. un 213.kamerā. Šis arguments nav pamatots arī no tā viedokļa, ka daļēja pārmeklēšana tika uzsākta gaitenī, tātad ārpus kameras, līdz ar to ieslodzītie, kas, iespējams, atradās pieteicēja norādītajās kamerās, notikušo nevarēja redzēt. Tā kā veicot pārbaudi, tika noskaidrots, ka stāva gaitenī incidenta brīdī atradās četri cilvēki (pieteicējs un trīs iestādes darbinieki), savukārt pieteicējs kā incidenta aculiecinieku nebija norādījis nevienu ieslodzīto, Pārvaldei nebija pamata veikt citu ieslodzīto aptauju.

Pirmās instances tiesas tiesnese ar 2011.gada 12.jūlija lēmumu ir uzdevusi Pārvaldei iesniegt rakstveida paskaidrojumu par pieteikumu un kopā ar paskaidrojumu iesniegt tiesā dokumentus, ar kuriem pamatots paskaidrojums. Pārvalde šo pienākumu ir izpildījusi, iesniedzot tiesā paskaidrojumu un dokumentus, kas apstiprina tajā sniegtās ziņas. No lietas materiāliem izriet, ka izprasīt no Pārvaldes kādus citus pierādījumus pieteicējs tiesai nav lūdzis. Līdz ar to nepamatots ir pieteicēja apelācijas sūdzības arguments, ka tiesa atteicās pieprasīt pierādījumus no Pārvaldes.

[9] APL 126.panta ceturtā daļa cita starpā noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā (..).

Šajā daļā paredzētais pieteicēja pienākums pieteikuma noraidīšanas gadījumā samaksāt valsts nodevu nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.).

Apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs ar Administratīvās rajona tiesas tiesnese s 2011.gada 12.jūlija lēmumu atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesnese s 2012.gada 5.jūnija lēmumu pieteicējs daļēji atbrīvots no valsts nodevas samaksas par apelācijas sūdzības iesniegšanu tiesā, samazinot valsts nodevas apmēru līdz Ls 2.

Valsts nodeva par pieteikuma iesniegšanu ir 28,46 *euro* (20 lati), bet par apelācijas sūdzības iesniegšanu, laikā, kad apelācijas sūdzība iesniegta, valsts nodeva bija 14,23 *euro* (10 lati).

Ņemot vērā to, ka pieteikums nav iesniegts par administratīvo aktu sociālās drošības jomā, kā arī to, ka pieteikums noraidīts, pieteicējam uzliekams pienākums atmaksāt valsts nodevu 39,84 *euro* (28 latus).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturto daļu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. B/ pieteikumu par Daugavgrīvas cietuma administrācijas faktisko rīcību, personiskā un morālā kaitējuma Ls 1500 atlīdzinājumu.

Uzlikt /pers. B/ (personas kods /personas kods/) pienākumu triju mēnešu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās atmaksāt valstij valsts nodevu 39,84 *euro* (28 latus).

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente		M.Osmane
Tiesneses		S.Gintere V.Zommere